

Narcís Comadira

ELS MOVIMENTS HUMANS

NARCÍS COMADIRA

ELS MOVIMENTS HUMANS

Edicions 62

Primera edició: gener del 2022

© Narcís Comadira Moragriga, 2022

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.

Diagonal, 662 – 08034 Barcelona

www.edicions62.cat

Fotocomposició: Vilanrosa

ISBN: 978-84-297-8012-3

Dipòsit legal: B-104-2022

Queda rigorosament prohibida qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra sense l'autorització escrita de l'editor; en cas de produir-se, seria sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Si necessiteu fotocopiar-ne o escanejar-ne algun fragment (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47), podeu adreçar-vos al Centre Espanyol de Drets Reprògràfics (www.cedro.org).

Tots els drets reservats.

TAULA

PRÒLEG. Els moviments humans 11

A la catedral	19	L'assemblea	44
Adolescència	20	L'Olivar	45
Ametller	22	L'olivera	46
Aranyes	23	Malson	47
Arqueologia	24	Nadal, 2017	48
Bèlgica	25	Nit de Nadal	49
Cançó de bressol	28	No ho fa	50
Claveria, 10	29	Paisatge de l'Ardenya	51
Corpus, 1959	31	Pavana	52
Dies plàcids	32	Paysage moralisé	53
Dies tristos d'octubre	33	Penso en Venècia	55
En el laberint	34	Per la Neus	56
En la nit terminal	35	Revetlla	57
Erbarne dich	37	Rosa	58
Esperança petita	38	Sarabanda	59
Felicitat	39	Sense límits	61
Finals d'agost	40	Setembre	62
Focs de tardor	41	Tan aviat	63
Inici	42	Tan fugaços	64
L'Ardenya	43	Tots ho sabem	65

EPÍLEG. Fantasmes de la nit. Un nocturn 69

Nota amb dedicatòries 81

ELS MOVIMENTS HUMANS

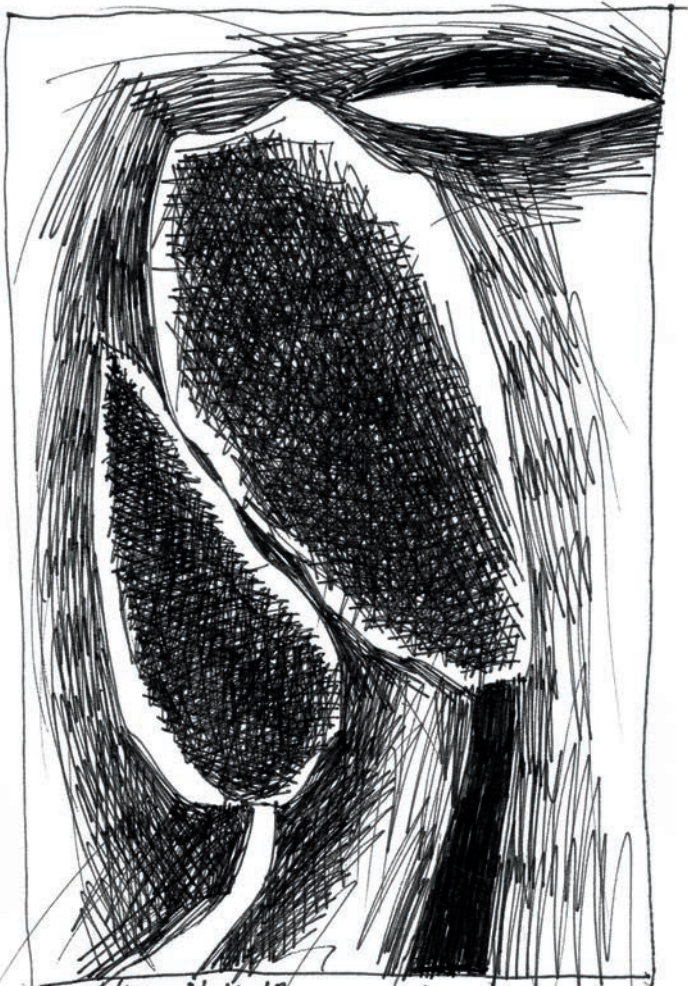
Estrelles perfumades de la xeringuilla,
música alada
en el cel verd de les fulles.
El món és ple de meravelles
i també ple d'horrors.
Horrors i meravelles fan un teixit espès
i és molt difícil destriar-los.
Així les meravelles
sempre ens causen dolor
i els horrors, per sort, solen tenir una escretlla
per on es filtra, furtiva, l'esperança.
Estrelles perfumades de la xeringuilla!
Viure és difícil. Tot un hivern de silenci,
de fred, de vent, de pluja esgarriada,
per florir, quan ve la primavera.
Llavors, tot el dolor s'oblida,
els vendavals, les pluges, el silenci i la fred.
I apareix aquest tresor reïntellant,
les papallones blanques i oloroses de les flors.

Morir també és difícil,
vaig pensant mentre passejo
pel cementiri Central de Viena.
Un gran jardí amb avingudes
de til·lers que aviat, quan floreixin,
inundaran tot l'aire

de perfum malaltís i letàrgic.
Veig les tombes dels músics:
la de Beethoven, la de Schubert,
la de Brahms. Mozart no hi és.
El van cobrir de calç a correquita
a la fossa comuna d'un altre cementiri.
Calia que no es poguessin veure
els efectes paorosos del verí: inflor i pudor.
I no pas el verí de Salieri
com conta la llegenda.
Sinó el medicament
que prenia per la sífilis.
De fet, esclafat per la malaltia,
en prenia i prenia: va morir
de sobredosi. La viuda, els seus amics,
van afanyar-se i van tapar amb la calç
una mort poc honrosa.
Mozart no hi és, però hi ha la seva música.
Només la seva música alada
que ara sento portada per l'oreig
que passa entre les fulles dels til·lers
i les estrelles dolces de la xeringuilla.
Mozart encara se'm fa més entranyable
perquè la seva mort va ser una mort
extremament humana.
Schubert també se'ns moria de sífilis,
encara que, de fet, qui el va matar va ser el tifus.
I Beethoven no ho sé de què se'ns va morir.
Però la seva mort segur que va ser horrible.

Tota la seva música, la de tots tres,
revela aquest dolor de l'ànima esqueixada,
del plany i la revolta,
i ens provoca les llàgrimes.

Estrelles perfumades de la xeringuilla,
música pura,
vetlleu i protegiu aquests cossos
que un dia van ser actors d'allò que Dante en deia
els moviments humans:
el desig cobejós i l'orgull, la còlera i l'enveja,
les febleses carnals, la venjança,
les vacil·lacions...

Madras. 31.10.18

Dr. Arbie

A LA CATEDRAL

15 D'AGOST DE 1967

Agost espès. Indolència.
Calor. Al vespre, alleujament.

Els anys tristos. Incerteses
sota els plàtans persistents.

Pujo corrent sobre els còdols.
A dintre, l'orgue em sorprèn.

Gladiols com flames blanques.
Foc pàl·lid i desconcert.

Estesa sobre la tomba,
jeu Ermessenda pacient.

Mentre la mort m'embolcalla,
la carn jove m'obsedeix.

És la vida que em reclama.
Abisme de foc i fred.

ADOLESCÈNCIA

JULIOL, 1958

Es sentien, llunyans,
els esquellots. Les vaques
pasturaven refiades.
Hi havia rododendres
florits vora el torrent.
Quan el sol es ponia,
baixava des del cel
una pau infinita.
Quin tumult d'esperances!
Quin doll d'il·lusions
ens inundava els cors.

I de nit, vora el foc,
miràvem el demà
—aquell país immens—
concentrat en un punt
transparent i abastable.
Érem purs i la nit
—el mantell de vellut—
ens era un paradís
de confiança absoluta.

Amb el cos fatigat
i l'ànima lleugera,
desposseïts de tot,
ens lliuràvem al son,
als braços de la vida.